

Beijing (dag 1 en 2)

Ik weet het, wij zijn bijna een maand terug en nog geen verhaal te lezen over onze China-reis. Een 'writers block'? Neen, eerder een computer block, die zal gedacht hebben baasje is met verlof, nu is het mijn beurt. Gelukkig is alles hersteld zodat ik u kan laten meegenieten van deze toch wel fantastische reis.

Hoe geraak je in China? Wel, je zegt gewoon tegen tante Lieve dat je naar de Olympische Spelen wil gaan en een maand later krijg je de nodige vluchtgegevens, data, uur van vertrek, enz. Dat is al in orde, maar waar gaan we verblijven? We horen dat de meeste hotels al volgeboekt zijn, dus gaat Patrick via de ambassade, vriendenkring en familie op zoektocht naar een geschikte (en betaalbare) verblijfplaats. Via, via, via komen we terecht bij een zekere Wim Pollet, een sinoloog die vroeger nog drie jaar in China gewoond heeft en er nog steeds goede contacten onderhoudt. Ga zeker eens een kijkje nemen op www.chinainkling.com, een aanrader!

Omdat we van ons moeder geleerd hebben zo maar niet met de eerste de beste mee te gaan besluiten we om hem uit te nodigen. Het ziet er in elk geval een toffe uit, en na een verkennend gesprek zijn we er zeker van dat hij de man is die we daar nodig hebben. Ter plaatse heeft hij al een hotel gevonden, het GOTO Modern Hotel, alsook een dagprogramma opgesteld, zowel programma als hotel worden goedgekeurd.

Ook aanwezig waren nonkel Paul en tante Lieve, die er spijtig genoeg niet bij zullen zijn. Albert en Greet zullen we ook missen, hoewel, via de exclusieve Heylen-lijn zijnde T-shirts met Beijing logo, vlaggen, hoeden, enz. die ze ter beschikking stellen, zijn ze toch ook weer vertegenwoordigd. Hartelijk dank voor de uitrusting, we zullen wel een geschenkje meebrengen.

Wie gaat er mee? Patrick en Marijntje, tante Lieve en nonkel Jos, Oswald, en ikzelf (Guy) alsook mijn twee dochters Veerle (die na Lissabon de smaak te pakken heeft) en Véronique (was er bij in Egypte). We begroeten twee nieuwkomers, namelijk Alf, broer van Ilse (het werd hoog tijd dat hij eens meeinging) en zijn maat Filip, tot op heden onbekend voor de meesten onder ons, doch lang zal dat niet duren.

We tellen af, de laatste schikkingen worden getroffen (reispass, visum) en voor we het weten staat er 7 augustus op de kalender. Albert en een werkmakker (dank u, Mon) zorgen ervoor dat we op tijd in Zaventem geraken. Rond 10.30u (twintig minuten later dan voorzien) stijgen we op, na een uurtje zien we door de wolken een spookrijder, vermits het er meer en meer worden is de enige verklaring dat we boven Engeland vliegen. We landen in Heathrow, terminal 5 (zouden we onze bagage nog ooit terugzien?) Geen probleem, uurwerk goedgezetten want om 13.00u plaatselijke tijd vertrekken we richting Beijing.

Twaalf uur vliegen, wat doet een mens zoal; eten, filmpje bekijken, lezen, nog eens eten, slapen (poging tot) eens gaan pi... wateren. Al bij al valt het nog mee, ik had erger verwacht. De landing wordt ingezet en na een half uurtje bevinden we ons op Chinese bodem. We komen in een reusachtige terminal, gloednieuw, en na paspoortcontrole gaan we ons naar een elektrisch treintje (zonder chauffeur). Na twee kilometer rijden zijn we ter plaatse en halen onze bagage op zonder veel problemen. In Zaventem hadden we ook nog Julie de vriendin van Tim Maeyens (skiff) onder onze hoede genomen, was die blij dat ze niet alleen moest reizen. Gelukkig stond er al iemand haar op te wachten aan de uitgang, op ons staat er ook iemand te wachten, namelijk Wim.

Nǐ hāo (hallo) China, hier zijn we dan, nooit gedacht hier ooit te komen maar we staan er toch. We wachten buiten op het busje dat ons naar Beijing zal voeren. Eerste indruk: de warmte overvalt je, de eerste zweetdruppels verschijnen, kleding begint aan je lichaam te kleven want de vochtigheidsgraad is hier erg hoog, zon en wolken zijn aan de hemel vervangen door de beroemde smog en het is nog maar zes uur in de morgen. We zullen er aan moeten wennen de komende dagen want de twee warmste maanden zijn juli en augustus. Gelukkig is er airco in het busje, nog wat versuft van de warmte en de lange reis laten we ons voeren richting hotel.

Ze wisten dat we zouden komen, want het ontvangstcomité staat klaar, zeker een zestal, mooi uitgedost in kostuum voorzien met een rood lint waarop welkom staat geschreven (dit woord heb ik spijtig genoeg niet gevonden in het Chinees en ga dus over naar de hulplijn die we nog veel zullen gebruiken – Wim?).

We installeren ons, de kamers zijn proper en voorzien van airco, TV, douche, buiten een kleerkast is alles aanwezig, maar we zijn al meer gewoon. Er is zelfs een gewone WC aanwezig (dit was één van de voorwaarden die we aan Wim gevraagd hadden). Al eens een Chinese WC gezien? Beeld je een gewone WC in, graaf hem in de grond tot aan de WC bril, gooi bril en deksel weg, de rand is breder, rechthoekig van vorm en voorzien van ribben om je voeten op te plaatsen, doe uw broek naar beneden (anders is het erin) hurk u neer en dan maar mikken. De kunst is om uw evenwicht te bewaren en als er WC papier is, dan ben je een gelukkig mens. Op eenvoudige vraag mail ik u een foto, dat is misschien gemakkelijker. Hoe een WC er uit ziet nadat iemand met diaree geweest is? Voor bijkomende inlichtingen gelieve u te wenden tot Nonkel Jos.

Tijd om de omgeving te verkennen rond het hotel en ook een eerste China maaltijd (lunch = wǔfàn) te nuttigen. Hier wisten ze ook al dat we zouden komen, want er stonden vier xiǎojiè (serveersters) klaar om ons te bedienen. We zullen Wim maar laten kiezen, dat zal het veiligste zijn. We zitten aan een grote ronde tafel met in het midden een draaibaar glazen plateau waarop de diverse schotels gezet worden. Er is geen heel groot verschil van wat er bij ons gegeten wordt, rijst, diverse groenten, kip, vis en als fruit meloen. Oswald doet zijn best, hij mag namelijk niet graag Chinees (eten wel te verstaan) maar hij past zich goed aan, je moet namelijk met de gedachte gaan dat de Chinezen zich niet aan ons moeten aanpassen, maar wij aan hen. Ook nieuw voor sommigen onder ons is het eten met kuàizi (eetstokjes) doch vermits we de enige klanten zijn kunnen we eens goed 'deursmossen' (= morsen maar dan op z'n Aantwaarps)

Onze tocht gaat verder naar een parkje alwaar we 's avonds de openingsceremonie op twee grote schermen zullen volgen. Onderweg laten we Beijing op ons afkomen. Geld uit de muur halen is geen probleem, dat hoop ik althans voor Filip, maar dat zal hij ons slechts kunnen vertellen als we terug in België zijn. Marijntje schaft zich een simkaart aan om lokaal te bellen, want gesprekken met gsm lopen via België en dit is een pak duurder. Terug naar het hotel om ons een beetje op te frissen, dit is nodig want de eerste tekenen van vermoeidheid zijn merkbaar.

Normaal hebben ze spleetogen, maar als ze ons zien voorbij komen trekken ze die wijd open, je zou voor minder, een groep van elf personen uitgedost met T-shirts waarop de naam Ilse Heylen staat alsook het embleem van de O.S., Belgische vlaggen en zeker onze hoeden in diverse vormen eveneens in de Belgische driekleur. Filip is de trotse bezitter van de Antwerpse vlag, met de 'A' van Antwerpen, vermits hij bijna een dubbele meter is valt dit nog beter op. Van lengte gesproken, ik voel mij hier voor de eerste maal groot. Vroeger moest ik altijd vooraan staan in de rij, hier zou ik in het midden mogen staan (Chinezen zijn inderdaad niet groot van gestalte).

Het plein zit al goed vol en niet alleen met Chinezen, de meeste die geen ticket konden bemachtigen voor het 'Bird Nest' zakken af naar diverse plaatsen in de stad waar grote schermen staan. Van alle buitenlanders vallen wij het meest op, als we op het scherm de Belgen zien binnenkomen in het stadion krijgen we dan ook een oorverdovend applaus. Velen onder hen vragen dan ook om samen op de foto te mogen en het zal niet de laatste maal zijn. Tijd om ons hotel op te zoeken, sommigen onder ons zijn al meer dan 48 uur wakker en dat doet zich gevoelen. Al zwaaiend met onze vlaggen en iedereen groetend laten we de toeschouwers verder genieten van deze unieke openingsceremonie, een spektakel dat niet vlug overtroffen zal worden.

Moe maar tevreden komen we in ons hotel aan, de eerste (met de reis meegeteld twee) dag zit er op en het was al een hele ervaring. Slaapwel en tot mingtiän (morgen).